

אורין רוזנר

כל הדברים ביקום רק מבקשים ליטוף

לאמא (מתוך מחזור)

.1

אמא אומרת שְׁכַשְׁכַּל שְׁעָרָה יְהִי לְבֵן
 הִיא לֹא תַצְבֵּעַ אוֹתוֹ יוֹתֵר, אֲבָל הַמְּלִים
 מֵאַפִּירוֹת בְּפִיהָ.
 עֲכָשׁוּ הִיא צוֹבַעַת אֶת שְׁעָרָה בְּאֶדָם בּוֹעֵר
 שֶׁל אֵשׁ שְׁכַלְתָּה פַעַם יַעַר
 וְשָׂרְשֵׁי אֶפֶר יוֹרְדִים
 מִרְאשָׁה עַד רִגְלֶיהָ הַלְבֵנוֹת
 וּפּוֹרְחִים בְּוִידֶיהָ.

כְּשֶׁתִּמּוֹתִי, אָדַע שְׁהִגִּיעַ תּוֹרִי
 שְׁהִמְבּוֹא מִמֶּנּוּ הִגַּעְתִּי נִסְגֵּר וְנִבְלַע בְּאֵשׁ
 וְנוֹתְרָה לִי רַק הַיְצִיָּאָה הָאַחֲרֶת.
 הַשְּׂאִירִי, אִמָּא
 הַשְּׂאִירִי הַפֶּתַח, הַחֲרִיץ שֶׁבְּדִלָת
 לְלִילוֹת בָּהֶם קָרָאתִי לָךְ כִּי לֹא יִכְלָתִי
 לְשֹׂאת אֶת חַיֵּי עוֹד,
 וְלִלִילוֹת בָּהֶם הִחַלְתִּי לְהַנִּיחַ לָךְ לִישֹׁן.

.2

בְּקִצָּה הַגּוֹף הָיָה חֹדֶר מִדְּרָגוֹת
 לְהִסְתַּתֵּר בּוֹ. יָמִים אֲרָכִים
 רָאִיתִי אוֹתָךְ וַיִּדְעֵתִי שְׂאֵת מִתְּלַבֵּטָת.
 גַּם מִתִּי רְעִידַת הָאֲדָמָה נִטְמָנִים בְּאֲדָמָה
 וּלְאִט הֵם סוֹלְחִים לָהּ. אִם תִּלְכִּי
 אִם תַּחְלִיטִי לְלִכְתָּ, אִמָּא
 יִקְבְּרוּ אוֹתָךְ בָּךְ. אֲנִי אֶסְלַח
 אֲנִי אוֹסִיף וְאַחֲיָה בְּתוֹךְ הָרַעַד שְׁלֹךְ.

לפסיכולוגית יעל (מתוך מחזור)

1.

אֲנִי לֹא רוֹצֶה כְּדוֹרִים
אֲנִי רוֹצֶה מֵהֶבְכִי בְּחֹזֶךְ
תִּנֵּי לִי מִיָּם
תִּנֵּי אֶת יָם חִיקֶךְ
תִּנֵּי אֶת יְבֶשֶׁת פָּנֶיךָ
תִּנֵּי לִי אֶת דּוֹחֵיךָ
אֶת חֲדָרְךָ הַמוֹאֵר
אֶת הַמַּיִם הַזּוֹהָרִים בְּחֹזֶךְ
אֶת הַמָּקוֹם שֶׁבּוֹ אֶת שׁוֹחָה
כְּשֶׁאֶת לְבַדְךָ.

2.

בְּקִשְׁתִּי לְצַפּוֹת אֶת גּוֹפֶךְ בְּזָכוּכִית
כָּמוֹ אֶקְוֶיִם
לְמִלָּא אוֹתְךָ מִיָּם
לְשָׁחוֹת מִצַּד לְצַד בְּבִטְנְךָ
לְהִתְקַל בְּדַפְנוֹת פָּנֶיךָ
לְהִתְחַפֵּר בְּאֲדָמוֹת הַרְכוֹת שֶׁל לְחֵיךָ
לְרֹאוֹת בְּעֵדֶךְ כְּשֶׁאֶת מִתְפַּשְׁטָת
לְרֹאוֹת בְּעֵדֶךְ כְּשֶׁאֶת נִכְנָסֶת לִיָּם
לְרֹאוֹת בְּעֵדֶךְ כְּשֶׁאֲנָשִׁים אֲמַתִּיִּים
קוֹרְאִים לָךְ לְבוֹא אֶל הַמַּיִם.

*

שׁוּב אֲנִי כּוֹתֶבֶת עַל הַיֶּלֶד שֶׁלֹּנוּ
שֶׁהִיָּה בְּרֹאשִׁית, כְּשֶׁנִּפְגַּשְׁנוּ
מָה יִכְלָתִי לַעֲשׂוֹת
מִלְבֵּד לְהִתְחַלֵּק אִתְּךָ
מִלְבֵּד לְהִפָּךְ לְהִיּוֹת
יּוֹתֵר מִכִּפִּי שְׁאֲנִי

מִלֵּבֶד לְרִצּוֹת אֶת הַיֶּלֶד שְׁלָנוּ
שֶׁהַחֹשֶׁךְ הַשִּׁיגוּ.

דִּיוֹנוֹן עוֹר בְּקִרְקָעִית הַבֶּטֶן
לְפַעֲמִים אֲנִי טוֹבֵלֶת אֶת הָאֶצְבָּע
לְפַעֲמִים אֲנִי לוֹחֶצֶת אוֹתוֹ
כְּדֵי לִכְתֹּב.

לִיִּיקָה

מָה חֲשַׁבְהָ לִיִּיקָה
בֵּין הַכּוֹכָבִים

רְחוֹקָה מִכַּף יָד

הָאֵם רָאֲתָה שְׁהָאֶרֶץ כְּדוֹר
וְלֹא יָדְעָה לְמִי לְהִשָּׁיב

הָאֵם חִפְתָּה כָּל הַזְמָן
שֶׁיָּבוֹאוּ לְקַחֲתָ אוֹתָהּ

הָאֵם נִבְחָה
כְּשֶׁשְׂבִיטִים נָפְלוּ בַּפְּרוֹתָהּ
הָאֵם עֲדִין הִרְגִּישָׁה
אֶת כְּבֹדוֹ שֶׁל הַגּוֹף

הָאֵם חֲשַׁבְהָ כְּשֶׁעֲצָמָהּ אֶת עֵינֶיהָ

שָׁכַל הַדְּבָרִים בִּיקוּם
רַק מִבְּקָשִׁים לְטוֹף.

בין הערביים, כשהכלבים

בין הערבים, כשהכלבים מגיעים אל סף אהבתם
וקוראים אלה לאלה, ואחריהם
התינוקות בבכים,
אז כמו גלד
תריס יורד על החלון הפתוח,
היום מסתים ופצע השמש נסגר
רק נסגר, לא נרפא
היום אינו נרפא
רק נגמר,
מול התריס המוגף
תינוקות חבוקים באמם
כמו ענבלים בפעמוני רוח
מגיעים אל סף אהבתם.

לב

אנחנו הולכות בגן לזכר בנה המת והיא
מראה לי אבן
מה את רואה?

לב

היא מחיכת, כן, זה לב. זה לב,
ואבן זו?

לב

לא, זה סוס
היא מתקרבת אל הלב הגדול
ומלטפת את עיניו ונחיריו.
איך את לא רואה
כמה אהב לרכב.

נִכְנָסְנוּ הַבֵּיתָה
 בָּנָה הָיָה מֵת עֵדִין
 וַחֲדָרוֹ הָיָה רַק חֶדֶר רֵיק.
 שָׁתִינוּ תָה
 וְהִיא הִסִּיעָה אוֹתִי לְתַחֲנִת הָרֶכֶת.
 רָצִיתִי לְחַבֵּקָהּ
 אָבֵל הַגּוֹף הָיָה אָבֵן
 מְשָׁנָה בְיוֹתֵר.